

hørere for Børn af Djævelen, og man gaar hjem med en rædselsfuld Fornemmelse af, at der er vokset baade Horn og Hale ud paa En. Ham maa De endelig høre!”

„Det var altsaa derfor, De sad hjemme i Aftes og læste i Biblen.“

„Ja. Men forresten har jeg altid haft et hemmeligt Sværmeri for den ærværdige Bog. Den har forkortet mig mangen søvnløs Nat. Der er mange underholdende Fortællinger i den. F. Eks. den om Bathseba. Har De nogensinde læst den Historie med tilbørlig Andagt og Opmærksomhed?“

Jytte hørte nu paa Tonen, at det hele var Opspind. I det samme huskede hun ogsaa, at hun i Aviserne havde set ham nævnet sammen med andre kendte Folk, der havde overværet Aftenens Premiere. Men hun var vant til disse Historier, som han søgte at binde hende paa Ærmet af lutter Fornøjelse ved at mystificere.

„Jeg tror, jeg vil opgive Dem idag,“ sagde hun. „Naar De er i det Lune, er det umuligt at faa et fornuftigt Ord ud af Dem.“

„Jeg beklager det — men De har vistnok Ret. Trods alle Dommedagspræster — og henrivende kvindelige Moralprædikanter — tager jeg mig den Frihed at vandre gennem Jammerdalen med et uforbederligt godt Humør. Dersom De engang forsøgte det samme, kære Frøken, vilde De gøre den glædelige Opdagelse, at Verden forandrer Udseende. Paradiset florerer endnu lige morgenfriskt omkring os, blot vi selv vil. Men vore Dages Mennesker er ifærd med at glemme den gamle Visdom, at Livet er skabt til Nydelse. *Memento vivere*. Det Ord burde afløse det nuværende Konfirmationsløfte.“

„Igaar var De af en anden Mening.“

„Igaar. Om Forladelse! Det er saa længe siden. Hvad sagde jeg igaar?“

„De sagde, at Arbejdet var det eneste, der gjorde Livet udholdeligt. Derfor vilde De nu begynde paa et stort, nyt Billede, som De ventede Dem meget af. Har De allerede glemt det?“

„Et Billede —?“